

עֲזָרֵי מַעַם הַשָּׁמַיִם עוֹשֵׂה שְׁמַיִם וָאָרֶץ

סֵפֶר הַזֵּהָר

שִׁחְבֵּר הַתֵּנָא הָאֱלֹקִי רַבָּן שְׁמַעוֹן בֶּר יוֹחָאִי זִיע"א

וּבּוֹ: "סֵפֶר הַזֵּהָר", "זֵהָר חֻדְשׁ", "תְּקוּנֵי הַזֵּהָר"

מְנַקֵּד

תְּקוּנֵי הַזֵּהָר

מִבְּאֵר בְּלִשׁוֹן הַקֹּדֶשׁ עִם פְּרוּשׁ מִל וְנִחְמָד לְמַעַן יְרוּץ הַלּוֹמֵד בּוֹ

מחולק ל- תתק"ס (960) קונטרסים

ל"ב כרכים של לי חלקים

כרך כ"ו - חלק י"ד

קונטרס 764

מופץ ללא מטרת רווח כלל - לקירוב הגאולה ברחמים

בְּסִפְרָא דָּא יִפְקוּן בֵּיה מִן גְּלִיתָא בְּרַחֲמֵי

יחד שבטי ישראל לסיים כל ספר הזוהר בדקות ספורות

"קודשא בריך הוא אורייתא וישאל חד הוא"

יוצא לאור על ידי "מפעל הזוהר העולמי"

אָדָר א' תשע"א לפ"ק - בעיה"ק בית שמש תובב"א

(דף קכ"ד ע"ב) "בהאי חבורא דילך דאיהו ספר הזהר כו' יפקון ביה מן גלותא ברחמי".

ב) בזכות ספר הזהר הקדוש, יצאו בני ישראל מן הגלות ברחמים ללא צרות ויסורים

באור הדברים: בזכות החבור שלך, שהוא ספר הזהר הקדוש, יצאו בני ישראל מן הגלות ברחמים ללא צרות ויסורים² וללא צער חבלי משיח! ואף

תא חזי, כל מאן דאזיל לההוא עלמא בלא ידיעה, אף על גב דאית ביה עובדין טבין סגיאיין, מפקין ליה מכל תרעין דההוא עלמא וכו'. תא חזי, מה כתיב (שיר השירים א ח): אם לא תדעי לך היפה בנשים, אם אנת אתיא בלא ידיעה, ולא אסתפלת בחכמה, עד דלא אתית להבא, ולא ידעת רזין דעלמא עילאה, אף על גב דאנת היפה בנשים במצוות ובמעשים טובים לית אנת כדי למיעל הכא צאי לך וכו'. (עכ"ל).

ואין ספק כי לכאורה ישותומם האדם בראותו מה שכתוב לעיל בשני המאמרים דאף על גב דאית ליה עובדין טבין סגיאיין, מפקין ליה מכל תרעא דההוא עלמא ואתדנת בכל יומא. אמנם המשכיל בדברי רבן יוחנן בן זכאי, רבן של תנאים מארי משנה, שראוהו בעת פטירתו שהיה בוכה, והשיב שיש לפניו שני דרכים ולא היה יודע באיזה דרך מוליכים אותו, ובמסכת סכה ספרו עליו גדולות ונפלאות ואמרו עליו שלא הניח לא מקרא ולא משנה ולא תלמוד וכו' ומעשה מרובה שית דקלים וכו' ועם כל זה היה מתנא.

גם מצינו בברי אבהו אשר שופריה מעין שופריה דיעקב אבינו עליו השלום כפי קשר נשמתו בו. ואמרו בגמרא כי עליו נאמר "זקן ונשוא פנים" הוא הראש דא רבי אבהו, שהיו נושאים פנים לדורו בעבורו בשמים, והיה אומר בשעת פטירתו "ואני אמרתי לריק יגעתי לתהו והבל כחי כליתי", וכל בעל שכל יתמה מדברים אלה ולא יבנו, וזלתי במה שכתבתי למעלה ענין הפרש עסק התורה בפשטיה, שהם תורת העולם הזה אשר היא הבל לפני תורתו של משיח ותורת העולם הבא וזה סוד "לתהו והבל כחי כליתי". ואלו באתי להאריך בבאור כל המאמרים האלו, יכלה הזמן והמה לא יכלו. אכן נובל להבין בדרך קצרה כפי הנזכר לעיל, כי שבר מצוות ותורה הפשטיית היא בעולם הזה ובגן עדן הארץ, האמנם למיעל לעלמא עלאה אי אפשר עד שיעסק האדם כפי יכלתו כפי אשר תשיג ידו בחכמת הזהר, ואי לא כדון מפקי ליה מכל תרעין דעלמא עלאה אף על גב דאיהו יפה במצוות ובמעשים טובים. (עכ"ל הקדמת המהר"ח לעץ חיים). הבל תלוי בעסק החכמה הזאת, ומניעתנו מלהתעסק בה היא גורמת אחור ועכוב בנין בית מוקדשנו ותפארתנו (הקדמת הרב חיים וטאל לעץ חיים).

ובו עם ישראל, גוי קדוש, זה קרוב לאלפיים שנה טובעים בגלות הנוראה, בצרות שונות ומשונות, כל יום גרוע מקודמו, אסונות שלא שיערום אבותינו, על מה ולמה? מדוע הגלות הקשה אינה מגיעה לטיומה?

הקדמה לזוהר תתק"ס חלקים - מבצע "יחד כל ישראל"

ישראל הקדושים והטהורים ה'מה כלולים כל ששים רבוא נשמות בתוך ספר הזוה"ק, בדפנת רבינו הקדוש הרמח"ל זי"ע באגרותיו. ולכן כל אחד יטמין עצמו בספר הזוהר הק' במיוחד בדורנו דרא בתראה ודור אחרון. ובזהר (זהר חלק ג' דף קנ"ג): ברעיא מהימנא כתב דהוא "תיבת נח" שמציל מפני המבול הנורא. ולזה תקן הרמח"ל זי"ע דיקבצו את כל ישראל ללמוד זוה"ק ובזה יתבטלו כל הגזרות – ויצמחו הישועות בצמיחת קרן דוד במהרה. (ועין בספר זכותא דרשב"י).

כתב בשדי חמד (מערכת מ' סוף בלל קצ"ח) וז"ל: מצוה שעושים אותה הרבה בני אדם בשתפות, כל אחד נוטל שכר פאילו עשאה פולה לבדו, ומטעם זה נוהגים כל בית ישראל לעשות חבורת ש"ס ומחלקים הש"ס בין כמה בני אדם, שכל אחד לוקח מסכת אחת, ועושים סיום פעם אחת בשנה, וכן חבורות שחלקו ביניהם ללמוד סדר משניות, ושורת הדין נותנת שיטול כל אחד ואחד שכר פאילו למד הש"ס פולו, עכ"ל. – שמחת סיום ספר הזהר: הרבי רבי ברוך נכד הבעל שם טוב זיע"א, נהג בכל שנה ושנה ביום ל"ג בעומר לעשות סיום ספרי הזהר הקדוש, ואחר הסיום לקח הספר הזהר בידי קדשו ורקד כמה שעות, ואחרי רקודין דקדשה משמחת היום ומשמחת התורה נשק בפי קדשו את ספר הזהר ואמר בזה הלשון, "איך קען דיה, און דו קענסט מיר" [פירוש: אני מפיר אותך, ואתה מפיר אותי]. (טעמי המנהגים).

קריאת גדולי ירושלים בשנת תרפ"א: מעלת למוד הזהר הקדוש אשר הוא מבטל כל מיני פרעניות וגזרות קשות ורעות ומותנא וחרבא ובזה מעלמא... לשקד על למוד הזהר לגמר בארץ ובחוצה לארץ אלף סיומים... וברור כי גם אנשי חוץ לארץ יעלה הלמוד שלהם עם אנשי עיר הקדש במסלת בית קדש הקדשים בסוד כל ישראל ערבים זה בזה, ונכנס לשנה חדשה שנת גאלה וישועה ברחמים על עמו ישראל ועל כל העולם כלו... סיום זהר לעלוי מזל עם ישראל ולבטל כל הצרים אותם עליונים ותחתונים, ויפר עצת אויבינו ויקלקל מחשבותם ולא תעשינה ידיהם תושינה, וישראל ישכן לבטח ונראה בנחמת ציון, ובמהרה יתקיים "וקראתם דרור בארץ אבי"ר.

הלומדים בחבורה – כל אחד כמה דקות ומשתתפים ומתאחדים ברצונם, עולה להם לפולם שלמדו כל הזוה"ק, וכך נוכל בשבע דקות לעשות סיומי זוהר לאלפים, ויתקיים בנו דברי הנביא ישעיה (פרק ס' כ"ב) "הקטן יהיה לאלף" שאפילו בדורנו הנמוך – יוכל להחשב לשר האלף, שסים כל הזוה"ק, ובפלא יועץ (ערך רבים) כתב: וכמה מעלות טובות לתורה דרבים ותפלה דרבים וכל מצוה הנעשית ברבים, הנה כי פן ראוי לכל אדם להתחבר עם יראי ה' וחושבי שמו ולקיים מאמר דוד המלך ע"ה (תהילים קי"ט ס"ג) "חבר אני לכל אשר יראוך". עכ"ל.

על סיום "כל ספר הזהר" בגירסא מצינו מנהג ישראל לעשות אז סעדת מצוה ולפטר בכורים מתענית בערב פסח. (ספר דרך ארץ מנהגי יהודי ארם צובה חלק א' עמוד כ"ז). (ועין בשו"ת פרחי פהונה חלק אר"ח סי' ג"ג)... וממילא כל שכן בלמוד הזוהר

עלינו לשמוח בסיום למודו, שזכות לימוד הזוהר הוא הדבר היחיד להוציאנו מעבדות לחרות כנזכר בזוהר הקדוש, ועוד שהזוהר מלא על גדותיו ממשניות, ובכלל מסכתות נחשב, וזה הוא בכלל סעודת מצוה, עת"ד.

ובספר תולדות קול יהודה (אות ל"ג) איתא עובדא: דפעם אחת ביומי דאב קודם הצום עשה סעודת סיום ואכלו בשר, ושאלו אותו על מה עשה סיום, והשיב כי סים את הספר הקדוש עשרה מאמרות להרמ"ע מפאנו ז"ל, וכן במנהגיו (שם אות קכ"ט), פעם אחת במוצאי תשעה באב אכל בשר, ואמר שיש לו סיום על ספר פרי עץ חיים (להאר"י הקדוש), ע"כ. ובספר סוד ה' מבאר: ועל פי דברי הפסא מלך והבן איש חי ועודו – מעלת הלמוד בזוה"ק, שהלמוד ממש נתהפך לאיש חדש וטהור, ומתמלא שמחה בכל רגע בלומדו, ובוודאי בסיים כל חלק, כמו ספר התיקונים, זהר על התורה, וזוהר חדש, עלינו לשמוח ולעשות סעודה גדולה על כל חלקי הזוהר ובוודאי על האדרא הקדושה שבלמוד האדרא הקדושה זוכה שהרשב"י בכבודו ובעצמו בא מעטר כמלך ויושב ומקשיב בקולו בשלומד האדרא.

כתב המקבל הקדוש רבי אברהם אזולאי זי"ע א זקנו של החיד"א בשם המקבל הרב אברהם גלאנטי זי"ע, בספרו "אור החמה" על ה"אדרא דמשפנא" (שבפרשת משפטים דף קכ"ג ע"ב), וזה לשון קדשו: אפילו עוד היום אחר שנפטר רשב"י מבינינו, כל זמן שאנו עוסקים בדברי האדרא, "אתער" בא רבי שמעון מעטר כמלך בעטרותיו בראש, ויושב בגון, עכ"ל. האם יש שמחה גדולה מזו, על פן ראוי לעשות סעודת מצוה. ובוודאי כאשר יבקש ויתפלל בזכות הרשב"י תתקבל תפלתו ותעשה בקשתו, ומבאר בכתבי האר"י (שער הפסוקים, שיר השירים): "היושבת בגנים חברים מקשיבים לקולך השמיעני": ראשי תבות ח' בירים מ' קשיבים ל' קולך ה' שמיעני, הוא חמלה, כמו שדרשו בזוהר בפרשת שמות (דף י"ב ע"ב), על פסוק והנה נער בוכה ותחמל עליו וגו', והבן זה, עכ"ל. ובזה שם בארו שהשכינה חומלת כאשר חוזרים בתשובה, שקודם קטרגה מדת הדין על בטול תורה, וכאשר חוזרים בתשובה ומתקנים, מיד חומלת השכינה הקדושה, ונשמעת התפילה ועל דרך דברי האר"י כאשר משתף עצמו עם הציבור בלמודו, אז מעורר את השכינה הקדושה לחמל עליו ולשמע תפלתו ולעשות בקשתו לטובה. ובאור החיים הקדוש כתב דגואל הראשון הוא גואל האחרון כמו שאמרו בזוה"ק מ'ה ש'היה היא – ראשי תבות משה – שיהיה, שהוא הגואל האחרון. (אפשר לרמוז דהרשב"י נשמת משה ובזכותו נגאל), ואין משה רבינו ע"ה מוסר התורה רוצה לגאול עם של בטלנים, עת"ד האור החיים הקדוש זי"ע א. ובזוה"ק קראו למי שלא לומד סודות התורה ולכלל הפחות למוד בקריאה זוה"ק, עם הארץ, ובגללו מתעבב הגאולה רח"ל. על פן פלנו צריכים להתחזק ולהתאחד בלמוד הקדוש הזה. וברוך ה' שזכינו בדרךנו להתחבר כלל ישראל עם "מפעל הזוהר העולמי" העובד ללא לאות ללא מטרות רוח, ולוקח על שכמו משא ועול החובות למען הקים השכינה הקדושה ולשמח לאבינו שבשמים – על פן אחי! כל אחד יכלל בלמוד הנשגב הזה למען פדות השכינה הקדושה ולמען פדות נפשנו ופדות עמו ישראל בקרוב בימינו ברחמים, אכ"ר.

תפלה קדם למוד האוהר הקדוש

רבון העולמים ואדוני האדונים, אב הרחמים והסליחות. מודים אנחנו לפניך יי אלהינו ואלהי אבותינו, בקדשה ובהשתחויה, שקרבתנו לתורתך ולעבודתך עבודת הקדש, ונתת לנו חלק בסודות תורתך הקדושה. מה אנו, מה חיינו, אשר עשית עמנו חסד גדול כזה. על כן אנחנו מפילים תחנונינו לפניך, שתמחול, ותסלח, לכל חטאתינו ועוונותינו, ואל יהיו עוונותינו מבדילים בינינו לבייך. ובכן יהי רצון מלפניך יי אלהינו ואלהי אבותינו, שתכוננו לבבינו ליראתך ואהבתך, ותקשיב אזניך לדברינו אלה, ותפתח לבבינו הערל בסודות תורתך, ויהיה למודנו זה נחת רוח לפני כסא כבודך פריח נחוץ. ותאציל עלינו אור מקור נשמתנו בכל פחינתנו, ושיתנוצצו ניצוצות עבדיך הקדושים אשר על ידם גלית דבריך אלה בעולם. וזכותם, וזכות אבותם, וזכות תורתם, ותמימותם, וקדשם, יעמוד לנו לבל נפשל בדברים אלו. ובזכותם תאיר עינינו במה שאנו לומדים. כמאמר נעים זמירות ישראל "גל עיני ואביטה נפלאות מתורתך". יהיו לרצון אמרי פי והגיון לבי לפניך יי צורי וגואלי. כי יי יתן חכמה מפיו דעת ותרונה: (קבלה מהאר"ל)

לשים יחוד קודשא בריה הוא ושכינתיה, בדחילו ורחימו, ורחימו ודחילו, ליחדא שם יוד בן יי בוא ו"ן בן יי ביהודא שלים, על ידי ההוא טמיר ונעלם בשם כל ישראל לאקמא שכינתא מעפרא, ולעלוי שכינת עויגו אם הבנים שמחה. הריני מקשר עצמי בלימוד הקדוש הזה בנשמות כל התנאים והצדיקים הפתובים בזוהר הקדוש ובראשם התנא האלוני רבי שמעון בר יוחאי ורבי אלעזר בנו. ועל ידי זה תתקיים תפלת דוד המלך עליו השלום (תהלים סא, ד-ה) פי היית מחסה לי מגדל עז מפני אויב. אגורה באהלה עולמים אחסה בסתר כנפיה סלה. ואזפה שבלמודינו זה יהיו שפתותיהם דובבות בקבר, למען שמו באהבה לעשות נחת רוח ליוצרנו ולעשות רצון בוראנו. ובהדין ספרא ספר האוהר, יפקון ישראל מן גלותא ברחמי, יראה אל עבדיך פעלה והדרך על בניהם. ויהי נעם אדני אלהינו עלינו ומעשה ידינו כוננה עלינו ומעשה ידינו כוננהו, ויהי נעם אדני אלהינו עלינו ומעשה ידינו כוננה עלינו ומעשה ידינו כוננהו (תהלים צ, טז-יז). (סוד ה')

[תפלה לרפואות וישועות]

הריני מקבל עלי מצות עשה של ואהבת לרעה פמוה, והריני אוהב כל אחד מבני ישראל כנפשי ומאדי, והריני מזמין את פי ללמוד בספר הזוהר הקדוש לזכות ... פב"פ (וכאן יפרט בקשות) [לרפואות...] [ישועת ...] [לבנים ...] השם ישלח דברו יחזקהו וירפאהו ברפואת הנפש ורפואת הגוף ברמ"ח אבריו ושם"ה גידיו בתוך שאר חולי ישראל ויארץ ימיו ושנותיו בנעימים] [ויזשיעהו בדבר ישועה ורחמים ...] אמן סלה.

מי מביא לעולם, מלחמות אסונות ועניות?

רבי שמעון בן יוחאי בתקופתו זכור (תקון ל'), מזהיר: אוי לאלו שלא רוצים ללמוד את הזהר, מפני שהם מביאים לעולם עני, מלחמות ואסונות.

בעל חסד לאברהם (מעין ראשון נהר כ"ד) מזהיר אותנו: וגם על ידי החבור ההיא יהיה בטול הקלפות וקלות הגלות והשבתת הקטרוגים.

רבני ירושלים, (שנת תרפ"א) מעוררים: כבר ידוע לכבודם מעלת למוד הזהר הקדוש אשר הוא מבטל כל מיני פרעניות וגזרות קשות ורעות.

רבינו הקדוש רבי חיים ויטאל (בהקדמה לשער ההקדמות) אוי להם לבריות מעלבונה של תורה שאינם עוסקים בחכמת הקבלה שהיא נותנת כבוד לתורה, כי הם מאריכים הגלות וכל הרעות המתרגשות לבוא בעולם

וזה אצלי פירוש המשנה (אבות ו ב): אמר רבי יהושע בן לוי בכל יום ויום בת קול יוצאת מהר חורב ומכרות ואמרת: אוי להם לבריות מעלבונה של תורה, כי בלי ספק בהיותם עוסקים בפשטיה ובספוריה לבדם היא לובשת בגדי אלמנותה וישק הושת פסותה וכל האמות יאמרו לישראל "מה דורך מדוד", מה תורתכם מתורתנו, הלא גם תורתכם ספורים בהכלי העולם. אין עלבון תורה גדול מזה, ולכן אוי להם לבריות מעלבונה של תורה ואינם עוסקים בחכמת הקבלה שהיא נותנת כבוד לתורה, כי הם מאריכים הגלות וכל הרעות המתרגשות לבוא בעולם, כנזכר לעיל במאמר שהתחלנו בהקדמתנו זאת וזה עצמו הוא בת קול המכריז בכל יום.

נרמזו בפסוק "קול אומר קרא", ועל כיוצא בזה אמרו גם בן בספר הזהר פרישת בהעלתך (דף ק"ב.) וזה לשונו: רבי שמעון אמר, ווי לההוא בר נש דאמר, דהא אורייתא אתא לאתוואה ספורין בעלמא, ומלין דדייטוי. ועוד האי מלה דאורייתא לבושא דאורייתא איהו. ומאן דחשיב דההוא לבושא איהו אורייתא ממש, ולא מלה אחרא, תיפח רוחיה, ולא היא ליה חולקא בעלמא דאתי. ובגין כן אמר דוד המלך עליו השלום (תהלים קט): 'גל עיני ואביטה נפלאות מתורתך', מה דתחות האי לבושא דאורייתא וכו'. טפשיין דעלמא, לא מסתבלי אלא בההוא לבושא, דאיהו ספור דאורייתא, ולא תייר וכו'. עוד יש מקום אחר אחר כיוצא בזה בפרשה הנזכר עצמה (דף קט"ט) וזה לשונו: ומאן דאמר, דההוא ספורא דאורייתא, לאתוואה על ההוא ספורא בלבד קאתי, תיפח רוחיה. דאי הכי, לאו איהו אורייתא עלאה, אורייתא קשוט.

רבנו משה חיים לוצ'טו וצ"ל צועק: והנה כלל זה הוא בדינו, שכל דור שלא נבנה בית המקדש בימיו, כאלו נחרב בימיו (ירושלמי יומא פרק א' הלכה א'), מאחר שהמה בעלי בחירה והיו יכולים לפעל במעשיהם הטובים שיבנה בית המקדש ולא עשו, לכן מעלה עליהם כאלו נחרב בימיהם. בן הדבר הזה מאמר שלנו משפט הבחירה למאס ברע ולבחור בטוב ולעשות תשובות גדולים על ידי עסק תורתנו ואין אנו עוסקים, נמצא, אנו הגרמא בנזקין, שהסטרא אחרא מתגברת, חס והלילה, בפרט למוד חכמת האמת, הוא למוד הקבלה, הוא ראש לכל התקונים, כמו שאמר הרב הקדוש רבי שמעון בן יוחאי, זכרוננו לברכה, בפנה מלא: דביה יפקון ישראל מגלותא – בזכות למוד הקבלה יצאו ישראל מן הגלות.

וְהָא כְּתוּב (שמות כא י) אִם אֶחָרֵת יִקַּח לוֹ שְׂאֵרָה כְּסוּתָהּ וְעוֹנָתָה
 לֹא יִגְרַע וְהָן כָּל אֱלֹהִים יַפְעַל אִ"ל וכו' וְאִם שְׁלֹשׁ אֱלֹהִים לֹא יַעֲשֶׂה
 לָהּ וְיִצְאָה חֲנָם אֵין כֶּסֶף (שם). אָמַר לִיה וְדָא אֲתַגְלִי הֵכָא רְזָא
 עֲלָאָה כְּמָה דְאוּקְמוּהוּ מְאִרִי מִתְּנִיתִין אִשְׁתּוּ כְּגוּפּוּ דְמֵינָא וְאִשְׁתַּכַּח
 דְּאִיהִי חַיִּים דִּילִיהּ הֵדָא הוּא דְכְּתוּב (קהלת ט ט) רְאֵה חַיִּים עִם
 אִשָּׁה אֲשֶׁר אֶהְבֶּתָּ עִן חַיִּים הִיא לְמַחְזִיקִים בַּהּ (משלי ג יח). (ד' ט
 קא ע"א) וְאִיהִי פְּרֻסָּה דִּילִיהּ הֵדָא הוּא דְכְּתוּב (דברים ח ט) אֲרַץ
 אֲשֶׁר לֹא בְּמִסְכְּנוֹת תֹּאכַל בַּהּ לֶחֶם וכו' וּמִינָהּ בְּנֵי חַיִּי וּמוֹזְנֵי ע"כ).

**וְרַבְרַב אֵלִין גְּלַגּוּלִין שְׁנוּי מְקוּם וְשְׁנוּי הַשֵּׁם
 וְשְׁנוּי מַעֲשֵׂה, שְׁנוּי מְקוּם כְּגוּוּנָא**

**דְּקוּדְשָׁא בְּרִיף הוּא, דְּאֲתַמַּר בִּיה (ישעיה כו
 כא) הִנֵּה יְהו"ה יוֹצֵא מִמְּקוֹמוֹ, וְכַד נִפְיַק אֲשַׁתְּנִי
 מְדִינָא לְרַחְמֵי וּמְרַחְמֵי לְדִינָא, כְּמָה
 דְּאוּקְמוּהוּ מְאִרִי מִתְּנִיתִין לֹא כְּשִׂאֲנִי נִכְתָּב אֲנִי
 נִקְרָא, בְּעוֹלָם הֵבֵא דְּאִיהוּ אֲתַרְיָה נִכְתָּב
 בִּיהו"ה וְנִקְרָא בִּיהו"ה, בְּעוֹלָם הִזָּה נִכְתָּב
 בִּיהו"ה וְנִקְרָא בְּאֲדֻנִי, דָּא שְׁנוּי מְקוּם לְכָר
 מֵאֲתַרְיָה, דְּאִיהוּ עֲלָמָא דְּאֲתִי, עֲלָמָא דְּאֲתִי
 לִית בִּיה שְׁנוּיָא, הֵדָא הוּא דְכְּתוּב (מלאכי ג) אֲנִי
 יְהו"ה לֹא שְׁנִיתִי, נִכְתָּב בְּשֵׁם יְהו"ה וְנִקְרָא
 בְּשֵׁם יְהו"ה, אֲתַקְרִי יְהו"ה רַחְמֵי, לְכָר
 מֵאֲתַרְיָה אֲשַׁתְּנִי וְאֲתַקְרִי אֲדֻנִי וְאֲתַקְרִי דִין,
 וְדָא רְזָא עוֹמֵד מִפְּסָא רַחְמִים וְיוֹשֵׁב עַל פְּסָא
 דִין.**

**שְׁנוּי הַשֵּׁם דָּא מִצַּפְּסִין, דְּאִיהוּ בְּאֲתַתְּ בִּ"ש
 יְהו"ה, שְׁנוּי מַעֲשֵׂה דָּא שִׁבְתָּ, דְּצִרְיָף
 כָּל כְּלָאֲחַר יָד, כָּל דְּאִיהוּ צְדִיק, אַחַר יָד דְּאִיהוּ
 שְׂכִינְתָּא, דָּא שְׁנוּי מַעֲשֵׂה, וּבְזִמְנָא דְּאִיהוּ
 כְּלָאֲחַר יָד לִית תְּמֵן סְגִידוֹ, דְּאֲתַמַּר בִּיה כָּל
 הַפּוֹרַע פּוֹרַע בְּכַרוּף, תַּעֲלָא בְּעִידְנִיה סְגִיד
 לִיה, דְּבְזִמְנָא דְּאִיהוּ כְּלָאֲחַר יָד אֲתַעֲבִיד זָנְבַּ,**

גוּף הָאֲדָם שְׁנַקְרָא עוֹלָם קְטוּן,
 וּמִשּׁוּם זֶה אָמַר, הָאִם תִּרְצָה
 שְׂאֲחָרִיב אֶת הָעוֹלָם וְאָבִיא אוֹתוֹ
 בְּגוּף אַחֵר, וְאֶפְשֶׁר שְׁתַּפַּל בְּשַׁעַה
 שֶׁל מְזוֹנוֹת? אָמַר לוֹ: וְהִרִי כְּתוּב,
 אִם אֶחָרֵת יִקַּח לוֹ שְׂאֵרָה כְּסוּתָהּ
 וְעוֹנָתָה לֹא יִגְרַע וְהָן כָּל אֱלֹהִים
 יַפְעַל אִ"ל וכו' וְאִם שְׁלֹשׁ אֱלֹהִים
 לֹא יַעֲשֶׂה לָהּ וְיִצְאָה חֲנָם אֵין
 כֶּסֶף. אָמַר לוֹ: וְדָא הֲתַגְזֵל כְּאֵין
 סוּד עֲלִינָן, כְּמוֹ שְׂבָאֲרוּהוּ בְּעֲלֵי
 הַמִּשְׁנָה אִשְׁתּוּ דוּמָה לְגוּפּוֹ,
 וְנִצְטָא שְׂהִיא חַיִּים שְׁלוֹ. זְהוּ
 שְׂכְּתוּב רְאֵה חַיִּים עִם אִשָּׁה אֲשֶׁר
 אֶהְבֶּתָּ, עִן חַיִּים הִיא לְמַחְזִיקִים
 בַּהּ, וְהִיא פְּרֻסָּתוֹ, זְהוּ שְׂכְּתוּב
 אֲרַץ אֲשֶׁר לֹא בְּמִסְכְּנוֹת תֹּאכַל
 בַּהּ לֶחֶם וכו', וּמִמְנָה בְּנֵים חַיִּים
 וּמְזוֹנוֹת. ע"כ).

וּכְנִיב הַגְּלַגּוּלִים הָאֵלֹהִים, שְׁנוּי
 מְקוּם וְשְׁנוּי הַשֵּׁם וְשְׁנוּי מַעֲשֵׂה,
 שְׁנוּי כְּמוֹ שְׁהַקְדוּשׁ בְּרוּף הוּא,
 שְׂבוּ נְאֻמַּר הִנֵּה יְהו"ה יוֹצֵא
 מִמְּקוֹמוֹ, וּכְשִׂוּצָא, מִשְׁתַּנָּה מְדִין
 לְרַחְמִים וּמְרַחְמִים לְדִין, כְּמוֹ
 שְׂבָאֲרוּהוּ בְּעֲלֵי הַמִּשְׁנָה, לֹא
 כְּשִׂאֲנִי נִכְתָּב אֲנִי נִקְרָא. בְּעוֹלָם
 הֵבֵא, שְׂהוּא מְקוֹמוֹ, נִכְתָּב
 בִּיהו"ה וְנִקְרָא בִּיהו"ה. בְּעוֹלָם
 הִזָּה נִכְתָּב בִּיהו"ה וְנִקְרָא
 בְּאֲדֻנִי. זֶה שְׁנוּי מְקוּם מַחוּץ
 לְמְקוֹמוֹ, שְׂהוּא הָעוֹלָם הֵבֵא.
 בְּעוֹלָם הֵבֵא אֵין שְׁנוּי, זְהוּ
 שְׂכְּתוּב אֲנִי יְהו"ה לֹא שְׁנִיתִי,
 נִכְתָּב בְּשֵׁם יְהו"ה וְנִקְרָא בְּשֵׁם
 יְהו"ה, יְהו"ה נִקְרָא רַחְמִים,
 מַחוּץ לְמְקוֹמוֹ מִשְׁתַּנָּה וְנִקְרָא
 אֲדֻנִי וְנִקְרָא דִין, וְזֶה סוּד עוֹמֵד
 מִפְּסָא רַחְמִים וְיוֹשֵׁב עַל פְּסָא דִין.
 שְׁנוּי הַשֵּׁם זֶה מִצַּפְּסִין, שְׂהוּא
 בְּאֲתַתְּ בִּ"ש - יְהו"ה. שְׁנוּי מַעֲשֵׂה
 זֶה שִׁבְתָּ, שְׂצִרְיָף כָּל כְּלָאֲחַר יָד,
 וּבְזִמְן שְׂהוּא כְּלָאֲחַר יָד אֵין שֵׁם
 הַשְּׁתַּחֲוּיָה, שְׂנְאֻמַּר בּוֹ כָּל הַפּוֹרַע פּוֹרַע בְּכַרוּף. הַשּׁוֹעֵל בְּזִמְנָה, הַשְּׂתַחֲוּה לּוֹ, שְׂבְזִמְן שְׂהוּא כְּלָאֲחַר

יד, נעשה זנב, ועם כל זה שאמר
כשהשועל בזמנו, השתחוה לו
במקומו, אבל מחוץ למקומו הני
זנב לאריות ואל תהי ראש
לשועלים.

שהרי צדיק גמור, אף על גב
שיורד מדרגתו ונעשה זנב
לאריות, עליו נאמר לא ראיתי
צדיק נעזב, מה זה הזנב שלו?
הקוץ ההוא של האות ד' מן
אח"ד, שהיא י' קטנה, השכינה
התחתונה, עליו נאמר פי שבע
יפול צדיק וקם.

בא וראה, גלגול האות ו' הוא
שיוצא בשעתו, שעליו נאמר מזל
שעה גורם, כמו שבארה אין מזל
יום גורם אלא מזל שעה גורם.
מה כתוב באברהם כשבא
בגלגול? וישכם אברהם בפקר
אל המקום. ובשביל להקדים את
יצחק, מה כתוב בגלגול? ויצא
יצחק לשוח בשדה לפנות ערב,
יצא אל השדה, משום שנאמר בו
מי יתגני במדבר מלון אורחים.
האחד הקדים לחפש בה בפקר,
והשני הקדים לחפש בה בערב.
מה כתוב ביצחק? ויפגע במקום,
פגע בה. אשרי מי שפוגע כמו
יעקב, שעליו נאמר וילך שם,
ואותה לינה היא לונה, מיד
שפגש בה, ויפגעו בו מלאכי
אלהיים, ועם כל זה שפגע בה,
היה שומר אותה, ולא התאחד
עמה עד שבא בעלה, וזהו וילך
שם כי בא השמש, שבשבילו
ויזרח לו השמש, שהוא משה
שבא בו בגלגול רוחו של משה,
ומשום זה יעקב ומשה היו
עומדים בדרגה אחת בעמוד
האמצעי, אבל זה בגוף וזה
בנשמה, ומשום זה אין השעה
עומדת לכל אדם, שהיא שכינה
בלי בעלה.

ועם כל דא דאמר תעלא בעדניה סגיד ליה
באתריה, אבל חוץ מאתריה הוי זנב לאריות
ואל תהי ראש לשועלים.

דהא צדיק גמור אף על גב דנחית מדרגיה
ואתעביד זנב לאריות, עליה
אתמר (תהלים לו כה) לא ראיתי צדיק נעזב, מאי
זנב דיליה ההיא קוצא דאת ד' מן אח"ד
דאיהי י' זעירא שכניתא תתאה, עליה
אתמר (משלי כד טז) פי שבע יפול צדיק וקם.

הא חזי גלגול דאת ו' איהו דנפיק בשעתיה,
דעליה אתמר מזל שעה גורם, כמה
דאוקמוה אין מזל יום גורם אלא מזל שעה
גורם, באברהם מה פתיב ביה כד אתיא
בגלגולא, (בראשית יט כז) וישכם אברהם בפקר אל
המקום, ובגין לאקדמא לה יצחק מה פתיב
ביה בגלגולא, (שם כד טג) ויצא יצחק לשוח
בשדה לפנות ערב, נפק לגבה לחקלא, בגין
דאתמר ביה (ירמיה ט ט) מי יתגני במדבר מלון
אורחים, חד אקדים לפשפשא בה בצפרא,
ותגניא לפשפשא בה ברמשא, יעקב מה פתיב
ביה (בראשית כה יא) ויפגע במקום, פגע בה, זכאה
איהו מאן דפגע פגון יעקב, דעליה
אתמר (שם) וילך שם, וההוא לינה הוא לונה,
מיד דאערע בה (שם לב ב) ויפגעו בו מלאכי
אלהיים, ועם כל דא דפגע בה הוה נטיר לה,
ולא אתאחד עמה עד דאתא בעלה, ודא
איהו (שם כח יא) וילך שם כי בא השמש, דבגיניה
(שם לב לב) ויזרח לו השמש, דאיהו משה דאתא
ביה בגלגולא רוחיה דמשה, ובגין דא יעקב
ומשה הוו קיימי בדרגא חדא בעמודא
דאמצעיתא, אבל דא בגופא ודא בנשמתא,
ובגין דא לית שעמא קיימא לכל בר נש דאיהי
שכניתא בלא בעלה.

ובגין דא פד דחיקת ליה שעטא לרבי פדת, ואמר אי בעית דאחרביה לעלמא ואפשר דנפלת בשעטא דמזוני, ואולי דנפלת מאי ואולי, אלא ואולי אי בעי קודשא בריך הוא דנפלת בשעטא דמזוני, דהא אתתיה עביד, ואולי אי בעי בעלה דהוי קיימא מה דאיהי עבידת בלא רשותא דבעלה.

ובגונא דא לית שעטא קיימא דאיהי שכונתא לההוא בר נש, אלא אם ייתי בגלגולא בההוא בר נש דההיא שעטא, ורזא דמלה (ויקרא טו ג) בזאת יבא אהרן אל הקדש, ובלא בעלה אתמר (שם ב) ואל יבא בכל עת אל הקדש (במדבר א נא), והזר הקרב יומת, ולית מיתה אלא עניותא, והאי זר לאו בזר אחרא דמום זר, אלא זר מבעלה.

זכאה מאן דאייערע בשעטא דאתברי משית ימי בראשית, דכל נשמתא אית לה עת וזמן בגלגולא, פמה דאמר קהלת (קהלת ג א) לכל זמן ועת לכל חפץ תחת השמים, ודא שכונתא תתאה דאיהי זמן ועדן לכל ספירה וספירה, ולכל גלגולא וגלגולא, ואיהי עדן ועדנין ופלג עדן, עידן דכל עדנין שפיר, מאי ופלג עדן, אלא כגון פלג המנחה, בשמאלא אתפלגת לדינא, ובימינא לרחמי, בעמודא דאמצעיטא אשתלימת, וכד אתפליגת בימינא ושמאלא אתמר בה לאסתר (אסתר ה ג) מה בקשתך עד חצי המלכות ותעש, ואיהו כ"ח יהו"ה, פלגו דילה יד ימין, ופלגו דילה יד שמאל, ולקבל תרוייהו אדפר קהלת בה כ"ח זמנין עת. (דף קא ע"ב) הדא הוא דכתיב (קהלת ג ב) עת ללדת ועת למות עת לטעת וכו', ואינני י"ד י"ד, יד ימינא רחמי, ללדת לטעת לרפוא לבנות לשחוק לרקוד פנוס

ומשום זה כשדחקה השעה לרבי פדת, ואמר אם תרצה שאחריב את העולם, ואפשר שתפול בשעה של מזונות, ואולי שתפול, מה זה ואולי? אלא ואולי אם רוצה הקדוש ברוך הוא שתפול בשעה של מזונות, שהרי אשתו עשתה, ואולי אם רוצה בעלה שהיה עומד מה שהיא עושה בלי רשות של בעלה.

ובגין זה אין השעה עומדת, שהיא השכינה, לאותו אדם, אלא אם יבא בגלגול באותו האיש של אותה שעה, וסוד הדבר - בזאת יבא אהרן אל הקדש, ובלי בעלה נאמר ואל יבא בכל עת אל הקדש, והזר הקרב יומת, ואין מיתה אלא עניות, והזר הזה אינו בזר אחר של מום זר, אלא זר מבעלה.

אשרי מי שפוגש בשעה שנוכרה מששת ימי בראשית, שלכל נשמה יש עת וזמן בגלגול, כמו שאמר קהלת לכל זמן ועת לכל חפץ תחת השמים, וזו שכינה תחתונה שהיא זמן ועת לכל ספירה וספירה ולכל גלגול וגלגול, והיא עדן ועדנין וחצי עדן, עדן של כל העדנין? פה, אבל מה זה וחצי עדן? אלא כמו פלג המנחה, בשמאל נחלקת לדין ובימין לרחמים, ונשלמת בעמוד האמצעי, וכשנחלקת לימין ולשמאל נאמר בה לאסתר מה בקשתך עד חצי המלכות ותעש, והוא כ"ח יהו"ה, חצי שלה יד ימין, וחצי שלה יד שמאל, וכנגד שניהם הזכיר בה קהלת עשרים ושמונה פעמים עת. זהו שכתוב עת ללדת ועת למות עת לטעת וכו', והן ארבע עשרה ארבע עשרה, יד ימין רחמים: ללדת, לטעת, לרפוא, לבנות, לשחוק, לרקוד, פנוס

אֲבָנִים, לַחֲבוּק, לַבְּקֶשׁ, לַשְּׁמֹר, לַתְּפֹר, לַדְּבַר, לְאֵהָב שְׁלוֹם. יד שְׁמַאל לְדוֹן דִּין: לְמוֹת, לְעִקּוֹר, לְהַרְוֵג, לְפְרוּץ, לְבִכּוֹת, סְפוּד, לְהַשְׁלִיךְ אֲבָנִים, לְרַחֵק, לְאֶבֶד, לְהַשְׁלִיךְ, לְקְרוֹעַ, לַחֲשׁוֹת, לְשֹׁנָא, מְלַחֶמָה. יז יְמִין הִיא פְּשוּטָה לְקַבֵּל שְׁבִים, שְׁכַתוּב וּבְנֵי יִשְׂרָאֵל יֵצְאִים בְּיַד רָמָה, יְמִינָה יְהו"ה נְאֻדְרֵי בִכְחַת, יד יְמִין - רַחֲמִים, יד שְׁמַאל - דִּין, שְׁכַתוּב הִנֵּה יד יְהו"ה הַזֵּה, יד יְהו"ה הֵיטָה בָּם לְהַמְסֵם.

אֲבָנִים לַחֲבוּק לַבְּקֶשׁ לַשְּׁמֹר לַתְּפֹר לַדְּבַר לְאֵהָב שְׁלוֹם. יד שְׁמַאלָא דִּינָא לְמִדָּן, לְמוֹת לְעִקּוֹר לְהַרְוֵג לְפְרוּץ לְבִכּוֹת סְפוּד לְהַשְׁלִיךְ אֲבָנִים לְרַחֵק לְאֶבֶד לְהַשְׁלִיךְ לְקְרוֹעַ לַחֲשׁוֹת לְשֹׁנָא מְלַחֶמָה, יד יְמִינָא אִיהִי פְּשוּטָה לְקַבֵּל שְׁבִים, דְּכְתִיב (שְׁמוֹת יד ח) וּבְנֵי יִשְׂרָאֵל יוֹצְאִים בְּיַד רָמָה, (שם טו ו) יְמִינָה יְהו"ה נְאֻדְרֵי בִכְחַת, יד יְמִינָא רַחֲמֵי. יד שְׁמַאלָא דִּינָא, דְּכְתִיב (שם ט ג) הִנֵּה יד יְהו"ה הַזֵּה, (דְּבָרִים ב טו) יד יְהו"ה הֵיטָה בָּם לְהַמְסֵם.

וּמְשׁוּם זֶה יֵשׁ עֵת רְצוֹן, וְנֶאֱמַר בַּהּ בְּזֹאת יְבֵא אֶהְרֵן אֶל הַקֹּדֶשׁ, וְיֵשׁ עֵת שֶׁל דִּין שְׁנֶאֱמַר בַּהּ וְאֵל יְבֵא בְּכָל עֵת אֶל הַקֹּדֶשׁ, וּמְשׁוּם זֶה הֵם עֹשִׂים וּשְׂמוֹנָה יָמִים שֶׁל הַלְבָנָה, אַרְבַּעַת עֶשֶׂר יָמִים הִיא שְׁלֵמָה, וְאַרְבַּעַת עֶשֶׂר חֲסֵרָה, וּמִי שְׁנוֹלֵד בְּיָמֵי הַשְּׁלֵמוֹת הוּא שְׁלֵם בְּכָנִים בְּחַיִּים וּבְעֶשֶׂר, בְּמִזְנוֹת בְּשִׁמְחָה בְּשִׁלוּחַ בְּבִנְיָן, בְּכָל אַרְבַּע עֶשְׂרֵת עֲתוֹת - טוֹב, וּמִי שְׁנוֹלֵד בְּזִמְן שֶׁהִיא חֲסֵרָה בְּכָל אַרְבַּעַת עֶשֶׂר יָמִים אֵלּוּ, הוּא חֲסֵר בְּכֹלָם, הוּא עֲנִי מִסְּפֵן, בְּלֵי מִזְנוֹת וּבְלֵי חַיִּים, וּמִי שְׁנוֹלֵד בְּאֲמָצַע, יְהִיָּה בִּינוּנֵי.

וּבְגִין דָּא אֵית עֵת רְצוֹן וְאֶתְמַר בַּהּ (ויקרא טו ג) בְּזֹאת יְבֵא אֶהְרֵן אֶל הַקֹּדֶשׁ, וְאֵית עֵת דְּדִינָא דְאֶתְמַר בַּהּ (שם ב) וְאֵל יְבֵא בְּכָל עֵת אֶל הַקֹּדֶשׁ, וּבְגִין דָּא אֵינוֹן כ"ח יוֹמֵי דְסִיְהֵרָא, י"ד יוֹמֵין אִיהִי שְׁלִימְתָא, וְי"ד חֲסֵרָה, וּמָאן דְאֶתְיִלִּיד בְּיוֹמֵי שְׁלִימוֹתָא אִיהוּ שְׁלִים בְּבִנְיָן בְּחַיִּי וּבְעוֹתְרָא בְּמִזְנוֹי בְּחֵדוּהַ בְּשִׁלוּחַ בְּבִינוּנָא, בְּכָל י"ד עֲתוֹת טוֹב. וּמָאן דְאֶתְיִלִּיד בְּזִמְנָא דְאִיהִי חֲסֵרָה, בְּכָל י"ד יוֹמֵין אֵלּוּן אִיהוּ חֲסֵר בְּכֹלָהוּ, אִיהוּ עֲנִיא מְסַפְנָא בְּלֵא מְזוּנֵי וּבְלֵא חַיִּי. וּמָאן דְאֶתְיִלִּיד בְּאֲמָצַעִיתָא יְהֵא בִּינוּנֵי. וְכֵד דָּא מָאן גְּרִים דְאֶתְיִלִּיד בְּרִישָׁא אוּ בְּסוּפָא אוּ בְּאֲמָצַעִיתָא, דָּא גְּלַגּוּל דִּילִיָּה דְמַחֲטִיב לִיָּה, (וּמָאן גְּרֵם דָּא דְאֶתְיִלִּיד תַּמּוֹן בְּגִין דְּמִזְלוּיָה גְּרִים דְאֶתְחִיב מִלְעִילָא) קָדָם דְאֶתְיָא לְעֶלְמָא, וּבְגִין דָּא אָמַר לְרַבֵּי פְּדַת דָּאֵי בְּעֵי דְאֶחְרִיב לְעֶלְמָא וְכו', (וּמָאן דְאֶתְיִלִּיד בְּחֲסֵרוֹנָא דְסִיְהֵרָא בְּכָל י"ד יוֹמֵין אִיהוּ חֲסֵר דְמִזְלוּיָה גְּרִים וְלֵהֲאֵי בַר נֶשׁ קֶשִׁין לוֹ מְזוּנוֹתָיו פְּקִרְיעַת יָם סוּף), (ג"א אֶפְשֵׁר הַנְּפֹלֶת בְּשַׁעֲתָא דְמוּזְנָא, דְלֵהֲאֵי בַר נֶשׁ דְאֶתְיִלִּיד בִּי"ד שְׁמַאלָא קֶשִׁין מְזוּנוֹתָיו פְּקִרְיעַת יָם סוּף, דְמוּזְנָא דְנִשְׁמַתָּא אוֹרִייתָא, מְזוּנָא דְנוֹפָא נַחְמָא, בֵּין בְּהֵא וּבֵין בְּהֵא קֶשִׁין מְזוּנוֹתָיו), בְּגִין דְאֵינוֹן מְסַטְרָא דְדִינָא דְאֶתְבְּרִי בְּדִינָא דְאִיהוּ אַדְנ"י, וּמָאן דְאֶתְבְּרִי בְּרַחֲמֵי

וְכֵד דָּא מִי גֹרֵם שְׁנוֹלֵד בְּרֵאשׁ אוּ בְּסוּף אוּ בְּאֲמָצַע? זֶה גְּלַגּוּלֵי שְׁמַחֲטִיב אוֹתוֹ, (וּמִי גֹרֵם זֶה שְׁנוֹלֵד שְׁסֵם? מְשׁוּם שְׁמוֹלֵד גְּרֵם שֶׁהַחֲטִיב מִלְמַעְלָה) לְפָנֵי שְׁבֵא לְעוֹלָם, וּמְשׁוּם זֶה אָמַר לְרַבֵּי פְּדַת, שְׂאֵם תְּרַצָּה שְׂאֶחְרִיב אֵת הָעוֹלָם? (וּמִי שְׁנוֹלֵד בְּחֲסֵרוֹן הַלְבָנָה בְּכָל אַרְבַּעַת עֶשֶׂר הַיָּמִים, הוּא חֲסֵר, שְׁמוֹלֵד גֹּרֵם, וְלֵאדָם הִנֵּה קֶשִׁים לוֹ מְזוּנוֹתָיו פְּקִרְיעַת יָם סוּף) (אֶפְשֵׁר שֶׁתִּפֵּל בְּשַׁעֲתָא מְזוּנוֹת, שְׁלֵאדָם הִנֵּה שְׁנוֹלֵד בִּי"ד שְׁמַאל, קֶשִׁים מְזוּנוֹתָיו פְּקִרְיעַת יָם סוּף, שְׁמוֹן הַנְּשִׁמָּה - תוֹרָה, מִזְנוֹ הַגּוֹף - לַחֵם, בֵּין גִּוּה וּבֵין גִּוּה קֶשִׁין מְזוּנוֹתָיו), מְשׁוּם שְׂהֵם מְצַד הַדִּין שְׁנִבְרָא בְּדִין שְׂהוּא אַדְנ"י, וּמִי שְׁנִבְרָא

וְכֵד דָּא מִי גֹרֵם שְׁנוֹלֵד בְּרֵאשׁ אוּ בְּסוּף אוּ בְּאֲמָצַע? זֶה גְּלַגּוּלֵי שְׁמַחֲטִיב אוֹתוֹ, (וּמִי גֹרֵם זֶה שְׁנוֹלֵד שְׁסֵם? מְשׁוּם שְׁמוֹלֵד גְּרֵם שֶׁהַחֲטִיב מִלְמַעְלָה) לְפָנֵי שְׁבֵא לְעוֹלָם, וּמְשׁוּם זֶה אָמַר לְרַבֵּי פְּדַת, שְׂאֵם תְּרַצָּה שְׂאֶחְרִיב אֵת הָעוֹלָם? (וּמִי שְׁנוֹלֵד בְּחֲסֵרוֹן הַלְבָנָה בְּכָל אַרְבַּעַת עֶשֶׂר הַיָּמִים, הוּא חֲסֵר, שְׁמוֹלֵד גֹּרֵם, וְלֵאדָם הִנֵּה קֶשִׁים לוֹ מְזוּנוֹתָיו פְּקִרְיעַת יָם סוּף) (אֶפְשֵׁר שֶׁתִּפֵּל בְּשַׁעֲתָא מְזוּנוֹת, שְׁלֵאדָם הִנֵּה שְׁנוֹלֵד בִּי"ד שְׁמַאל, קֶשִׁים מְזוּנוֹתָיו פְּקִרְיעַת יָם סוּף, שְׁמוֹן הַנְּשִׁמָּה - תוֹרָה, מִזְנוֹ הַגּוֹף - לַחֵם, בֵּין גִּוּה וּבֵין גִּוּה קֶשִׁין מְזוּנוֹתָיו), מְשׁוּם שְׂהֵם מְצַד הַדִּין שְׁנִבְרָא בְּדִין שְׂהוּא אַדְנ"י, וּמָאן דְאֶתְבְּרִי בְּרַחֲמֵי

ברחמים שהוא יהו"ה, אין
מזונותיו קשים, ומזון הנשמה -
תורה, מזון הגוף - לחם מחמשת
המינים.

ומי שהוא מצד של אדם שהוא
יר"ד ה"א וא"ו ה"א, נאמר בו
וירדו בדגת הים וכו', שולט בכל
כמו שנברא בשמים ובארץ ובמים,
ועליו נאמר מה שהיה כבר הוא,
מה שהיה קדם שיבא לעולם
הזה, כמו שנאמר אין כל חדש
תחת השמש, כבר הוא מחיב
להיות בעולם הזה, כמו שנאמר
בטרום אצרוך בבטון ידעתיד.
ואשר להיות כבר היה, ואשר הוא
להיות בעולם הזה כבר הוא
מחיב להיות קדם שיבא לעולם
לכאן בגלגול.

והאלהים יבקש את נרדף, זה
הכל שהוא נרדף מקיין, וקם קיין
והרג אותו, זהו שכתוב וקם קיין
אל הכל אחיו ויהרגהו, וקם
ודאי, שהיה הכל עליו, וקם קיין
ויהרגהו. קיין נקרא על שם שקנא
לאחיו, משום שראה כבודו וכוהו
למעלה, שקרבנו התעלה למקום
של עתיק הימים, שנאמר בו
ועתיק הימים יושב וכו', וקרבונו
היה מבכורות צאנו והתקבל לו
ברצון.

אמר לו, אם בן שקרבנו התקבל,
למה נתן פת לקיין להרגו? (בגלג
זה יש הכל אשר נעשה על הארץ וגומר, למה?)
אמר לו, כאן ודאי יש סוד עליון,
שהוא היה בדרגה של עץ הדעת
טוב ורע שחטא בו, ובמה שחטא
בו קבל ענשו בעולם הזה,
ובאותו קרבן שהתקבל ממנו,
נצל מענש של אותו העולם,
ששני ענשים היה מחיב, אחד
למעלה ואחד למטה, זהו שכתוב
פי ביום אכלך ממנו מות תמות.

דאיהו יהו"ה, לאו אינון קשין מזונותיו,
ומזונא דנשמתא אורייתא, מזונא דגופא
נהמא מחמשת המינין.

ומאן דאיהו מסטרא דאדם דאיהו יו"ד ה"א
וא"ו ה"א, אתמר ביה (בראשית א כו) וירדו
בדגת הים וכו', בכלא שליט כמה דאתברי
בשמיא ובארעא ובימא, ועליה אתמר (קהלת ג
טו) מה שהיה כבר הוא, מה שהיה קדם דייתי
להאי עלמא, כמה דאת אמר (שם א ט) אין כל
חדש תחת השמש, כבר הוא מחוייב למהוי
בהאי עלמא, כמה דאת אמר (ירמיה א ה) בטרום
אצרוך בבטון ידעתיד, ואשר להיות כבר
היה (קהלת ג טו), ואשר איהו למהוי בהאי
עלמא, כבר הוא מחוייב למהוי קדם דייתי
לעלמא הכא בגלגולא.

והאלהים יבקש את נרדף (שם), זה הכל
דאיהו נרדף מקיין, וקם קיין וקטל
ליה, הדא הוא דכתיב (בראשית ח ח) וקם קיין אל
הכל אחיו ויהרגהו, וקם ודאי, דהוה הכל
עליה, וקם קיין ויהרגהו, קיין אתקרי על שם
דקני על אחוה, בגין דחזא יקרניה ותוקפיה
לעילא, דקרפניה אסתלק לאתר דעתיק יומין,
דאתמר ביה (דניאל ז ט) ועתיק יומין יתיב וכו',
וקרפניה הוה מבכורות צאנו, ואתקבל ליה
ברצווא.

אמר ליה, אם בן דקרפנא דיליה אתקבל,
אמאי אתמיהיב חילא לקיין למקטליה,
(בגין דא יש הכל אשר נעשה על הארץ וגומר (קהלת ח יד)
אמאי) אמר ליה הכא ודאי רזא עלאה, דאיהו
הוה דרגא דעץ הדעת טוב ורע דחאב ביה,
ובמה דחאב ביה קביל ענשיה בהאי עלמא,
ובהווא קרפנא דאתקביל מניה אשתזיב
מענשא דהווא עלמא, דתרי ענשי הוה מחוייב חד לעילא וחד לתתא,

מענשא דהווא עלמא, דתרי ענשי הוה מחוייב חד לעילא וחד לתתא,

אמר לו, וְהָרִי אָדָם הִיָּה שְׁחָטָא
בְּעֵץ הַזֶּה? אָמַר לוֹ, מַעֲשֵׂה אַבְיֵו
הִיָּה לוֹ וּמַת. אָמַר לוֹ, כִּי בְיוֹם
אֶכְלֶךָ מִמְּנוּ מוֹת תָּמוּת כְּתוּב.
אָמַר לוֹ, בְּאוֹתוֹ הַיּוֹם הִצִּיץ וּמַת.
אָמַר רַבִּי שְׁמַעוֹן: בְּשִׁבִיל זֶה
כְּתוּב יֵשׁ הֶבֶל אֲשֶׁר נַעֲשָׂה עַל
הָאָרֶץ אֲשֶׁר יֵשׁ צַדִּיקִים שְׁמַגִּיעַ
אֲלֵיהֶם כְּמַעֲשֵׂה הַרְשָׁעִים וְגוֹמֵר,
וְכֵאן נִרְמַז צַדִּיק וְרַע לוֹ רָשָׁע
וְטוֹב לוֹ. צַדִּיק וְרַע לוֹ כֵּאֵן נִרְמַז,
יֵשׁ צַדִּיקִים שְׁמַגִּיעַ אֲלֵיהֶם
כְּמַעֲשֵׂה הַרְשָׁעִים, וְזֶה הַסּוּד שֶׁל
צַדִּיק שְׁקוּרָה לוֹ כְּמַעֲשֵׂה
הַרְשָׁעִים, לֹא שֶׁהוּא רָשָׁע וְלֹא בֶן
רָשָׁע, אֲלֵא כְּמַעֲשֵׂה הַרְשָׁעִים,
שְׁחָטָא כְּמַעֲשֵׂה הַרְשָׁעִים, שֶׁהֵם
סַמְא"ל וְנֹחַשׁ, קָרָה לוֹ מַעֲשֵׂה
שְׁלֵהֶם, וְזֶהוּ הַסּוּד שֶׁל פֶּקֶד עֲוֹן
אֲבוֹת עַל בָּנִים, מִשּׁוּם שְׁמַעֲשֵׂה
אֲבוֹתֵיהֶם בִּידְיָהֶם, וְזֶה גֵרֵם לְהֶבֶל
מִיָּתָה, וּמַת בְּלֵי בֶן, וּמִשּׁוּם זֶה
הֵלֶךְ בְּגִלְגוּל. שִׁי"ן שֶׁל מֹשֶׁה הוּא
שִׁי"ת, מִשּׁוּם הַרְוִיחַ שִׁי"ן (ש"ת), וְזֶהוּ
שְׁכַתוֹב כִּי שֵׁת לִי אֱלֹהִים וְרַע
אֲחֵר תַּחַת הֶבֶל כִּי הִרְגוּ קִיץ, תַּחַת
הֶבֶל וְדָאִי, שֶׁהֶבֶל רָכַב עָלָיו,
וְנַעֲשָׂה שֵׁת הַרְפָּכָה לוֹ, וְהִיא
הַסִּיּוֹם שֶׁל אֶלְפָּא בִּיתָא, וּמִשּׁוּם
זֶה תַּחַת הֶבֶל.

הַבָּרַי הַלֵּב, וְעָלָיו נֶאֱמַר הַלֵּב
רוֹאֵה, וְהוּא ה' מִמְּשָׁה, וְהֵלֶב הוּא
לְשִׁמְאֵל, שֶׁהוּא אֱלֹהִים, הַלֵּב
מְבִיץ, וְהוּא סֵתֵר הַבְּנִין וְנִפְלָה
בְּגִלְלוֹ, וּמִשּׁוּם זֶה וַיִּסְתֵּר מֹשֶׁה
פָּנָיו כִּי יָרָא מִהִבִּיט אֶל
הָאֱלֹהִים, מִשּׁוּם שֶׁשֵּׁם הִיָּה
שְׁחָטָא בְּאֱלֹהִים, שֶׁהוּא אֱלֹהִים
שֶׁל מַעֲשֵׂה כְּרֵאשִׁית, וְזֶהוּ שְׁחָטָא
כְּמַעֲשֵׂה. לַבַּת אֵשׁ, בַּת הַמֶּלֶךְ
שְׁחָטָא כְּהָ, וְהַתְּבַלֵּשׁ, כִּסְפָה אוֹתוֹ
בְּשִׁלּוֹ (בַּחֲזוֹ) בַּשֵּׁת, וּמֵה שְׁהִיָּה שֵׁת,

בְּדִילִיה (ס"א בְּחִלִּיה) בַּשֵּׁת, וּמֵה דִהוּה שֵׁת אֲתַחְבֵּר עֲמִיה ב' וְאֲתַעְבִּיד בַּשֵּׁת,

הַדָּא הוּא דְכְּתִיב (בְּרֵאשִׁית ב יז) כִּי בְיוֹם אֶכְלֶךָ
מִמְּנוּ מוֹת תָּמוּת. (דף קב ע"א) אָמַר לִיה, וְהָא
אָדָם הָוָה דְּחָאב בְּהָאִי אֵילָנָא, אָמַר לִיה עוֹבְדָא
דְּאָבוּהָ הָוָה לִיה וּמַת, אָמַר לִיה כִּי בְיוֹם אֶכְלֶךָ
מִמְּנוּ כְּתִיב, אָמַר לִיה בְּהוּא יוֹם הִצִּיץ וּמַת.
אָמַר רַבִּי שְׁמַעוֹן בְּגִין דָּא כְּתִיב (קֹהֶלֶת ח יד) יֵשׁ
הֶבֶל אֲשֶׁר נַעֲשָׂה עַל הָאָרֶץ אֲשֶׁר יֵשׁ
צַדִּיקִים שְׁמַגִּיעַ אֲלֵיהֶם כְּמַעֲשֵׂה הַרְשָׁעִים
וְגוֹמֵר, וְהֵכָא אֲתַרְמִיז צַדִּיק וְרַע לוֹ רָשָׁע וְטוֹב
לוֹ, צַדִּיק וְרַע לוֹ הֵכָא אֲתַרְמִיז, יֵשׁ צַדִּיקִים
שְׁמַגִּיעַ אֲלֵיהֶם כְּמַעֲשֵׂה הַרְשָׁעִים, וְדָא רְזָא
דְּצַדִּיק דְּאֵעֲרַע לִיה כְּמַעֲשֵׂה הַרְשָׁעִים, לֹא
דְּאִיהוּ רָשָׁע וְלֹא בֶן רָשָׁע אֲלֵא כְּמַעֲשֵׂה
הַרְשָׁעִים דְּחָב בְּעוֹבְדָא דְּחִיבֵיא, דְּאִינוּן
סַמְא"ל וְנֹחַשׁ, אִירַע לִיה עוֹבְדָא דְּלֵהוּן, וְהָאִי
אִיהוּ רְזָא פּוֹקֵד עֲוֹן אֲבוֹת עַל בָּנִים (שְׁמוֹת כ
ח). בְּגִין דְּמַעֲשֵׂה אֲבוֹתֵיהֶם בִּידְיָהֶם, דָּא גֵרִים
לְהֶבֶל מִיָּתָה, וּמַת בְּלֵא בֶן, וּבְגִין דָּא אָזִיל
בְּגִלְגוּלָא, שִׁי"ן דְּמֹשֶׁה אִיהוּ שִׁי"ת מִתְמָן רוּחַ
שִׁי"ן (ס"א ש"ת), הַדָּא הוּא דְכְּתִיב (בְּרֵאשִׁית ד כה) כִּי
שֵׁת לִי אֱלֹהִים וְרַע אֲחֵר תַּחַת הֶבֶל כִּי הִרְגוּ
קִיץ, תַּחַת הֶבֶל וְדָאִי, דְּהֶבֶל רָכַב עָלָיה,
וְאֲתַעְבִּיד שֵׁת הַרְפָּכָה לִיה, וְאִיהִי סִיּוּמָא
דְּאֶלְפָּא בִּיתָא, וּבְגִין דָּא תַּחַת הֶבֶל.

הַבָּרַי הַלֵּב, וְעָלָיה אֲתַמֵּר הַלֵּב רוֹאֵה, וְאִיהוּ
ה' מִמְּשָׁה, וְהֵלֶב אִיהוּ לְשִׁמְאֵל דְּאִיהוּ
אֱלֹהִים, הַלֵּב מְבִיץ, וְאִיהוּ סֵתֵר בְּנֵינָא
וְנִפְלָת בְּגִינָה, וּבְגִין דָּא וַיִּסְתֵּר מֹשֶׁה פָּנָיו כִּי
יָרָא מִהִבִּיט אֶל הָאֱלֹהִים (שְׁמוֹת יג), בְּגִין דְּתִמָּן
הָוָה דְּחָב בְּאֱלֹהִים, דְּאִיהוּ אֱלֹהִים דְּעוֹבְדָא
דְּכְרֵאשִׁית, וְדָא אִיהוּ דְּחָב כְּמַעֲשֵׂה, לַבַּת אֵשׁ
בְּרֵתָא דְּמִלְפָּא דְּחָב בִּיה, וְאֲתַבְיִישׁ כְּסִי לִיה
בְּדִילִיה (ס"א בְּחִלִּיה) בַּשֵּׁת, וּמֵה דִהוּה שֵׁת אֲתַחְבֵּר עֲמִיה ב' וְאֲתַעְבִּיד בַּשֵּׁת,

לאחר קריאת הזוהר (יאמר תפלה זו בכנינת הלב)

יהי רצון מלפניך ה' אלקי ואלקי אבותי שיתקיים בנו עתה מקרא שפתוב "ואשים דברי פסיה ובצל ידי פסיתיה לנטע שמים וליסד ארץ", להעלות לרומם ולתקן הריסות וחרבות השכינה הקדושה לקשוט ופזר פירא עלאה ולארמון שעל מכונו ישב להחזיר עטרה ליושנה וקים בנו מהרה מקרא שפתוב "ויהי אור הלבנה פאור החמה ואור החמה יהיה שבעתים פאור שבעת הימים". וזכות הרשב"י הקדוש ובנו רבי אלעזר, וזותם בן עזיהו, יעמוד לנו לתקן העולם מיום שנברא עד סופו פראונו וברצון יראיו. ובזכות היותנו עסוקים בהקמה הזאת, על ידה תתקרב הגאולה, וישועתה מהרה תצמיח, לעלוי שכינת עוגנו במהרה במינו. ויקיים בנו מקרא שפתוב "ויאמר אלקים יהי אור", ויארר עלינו אור ה', ביום ההוא יהיה ה' אחד ושמו אחד, אמן נצח סלה ועד. (נפח התפלה מתוך לשונו הקדוש של רבי חיים ויטאל זיע"א)

מודה אני לפניך השם אלוקי ואלקי אבותי שזכיתני ללמוד ולהגות בספר הקדוש הזה ויהרהר עליו, וזכות התנאים הקדושים שלמדנו תורתם יעמוד לנו ולזרענו ונזכה להבטחת הנביא (ישעיה נט, כ-כא) ובא לציון גואל ולשבי פשע ביעקב נאם ה'. ואני זאת בריתי אותם אמר יהוה רוחי אשר עליה ודברי אשר שמתי פסיה לא ימוש מפיה ומפי זרעה ומפי זרע זרעה אמר ה' מעתה ועד עולם. ויתקיים בנו הנבואה (ישעיה נא, טז) ואשים דברי פסיה ובצל ידי פסיתיה לנטע שמים וליסד ארץ ולאמר לציון עמי אתה. וברפת משה רבינו מהימנא תתגלה במהרה ה' בך נחננו ואין עמו אל נכר, יראו עינינו וישמח לבנו ותגל נפשנו בישועתך באמת באמר לציון מלך אלוקיך, ברוך ה' לעולם אמן ואמן. (סיד ה')

אלהינו ואלהי אבותינו מלך רחמן רחם עלינו טוב ומטיב הדרש לנו. שובה אלינו [עלינו] בהמון רחמיה בגלל אבות שעשו רצונה. בנה ביתך ככתחלה וכוונן מקדשה על מכונו. והראנו בבנינו ושמחנו בתקונו. והשב שכינתך לתוכו, והשב פהנים לעבודתם ולויים לדוכנם לשירים ולזמרים. והשב ישראל לנויהם. ומלאה הארץ דעה את ה' ליראה ולאבהב את שמה הגדול הגבור והנורא אמן בן יהי רצון. (סי"ת)

הקדיש לעלוי הנשמה: הקדיש הוא שבח גדול לבורא עולם על פן יש בזה עלוי נשמה גדול לנפטר במקדש בזה שגורם לצבור לענות אמן, שהוא עלוי נשמה גדול עד מאד ונחת רוח לנשמה. מלבד מה שמציל את הנפטר מדינה של גיהנם. מעלה אותו בדרגות נוספות בגן עדן (עיון פה החיים שכתב לומר בכל ליל שבת קדיש אחר מאה שנה שעולה מעלה מעלה, ועי"ע פלא יוציא).

מעלת לימוד הזוהר לעלוי הנשמה: פתבו המקבלים: לימוד הקבלה והזוהר (תורת הרשב"י) יש בו תועלת לנשמה יותר משאר למידים. כי לכן נקרא זוהר שהוא מזהיר הנשמה... וביום שבת קודש ששעה אחת לימוד הזוה"ק שונה אלה שנה, ובשמחה מליון שנה עליו להשתדל יותר בלימוד הזוה"ק כי הוא מבחינת היום, קדוש הוא לאלהינו... ומה גדלה מעלת לימוד הזוהר הקדוש בגבהי מרומים ובמקדש ביום הקדוש יום השבת שאין ערה להשגתו, ובנדאי למודו בעד עלוי נשמת אביו או אמו ע"ה, אין קץ למעלתו ואין קץ לעלוי נשמת אביו או אמו ע"ה, ומעטרים לנשמה בעטרה ולבוש מיוחד בזכות למודו. וכן לתמי ותמותו ע"ה (ועיון מב הישר) והנה יאמרו אתו, כפול ומכפל שבעתים, בבחינת מכבדו במותו וכו', (ועיון פלא יוציא ערה כבוד אב ואם).

קדיש על ישראל נסח ספרדי (ע"מ)

יִתְגַּדֵּל וְיִתְקַדֵּשׁ שְׁמֵהּ רַבָּא. (אמ) בְּעֶלְמָא דִּי בְּרָא כְרַעוּתָהּ וְיִמְלִיךְ מַלְכוּתָהּ
וְיַצְמַח פְּרָקְנָהּ וְיִקְרַב מְשִׁיחָהּ. (אמ) בְּחַיִּיכוּן וּבְיוֹמֵיכוּן וּבְחַיֵּי דְכָל בֵּית
יִשְׂרָאֵל בְּעֶנְלָא וּבְזִמְן קָרִיב וְאִמְרוּ אָמֵן: (אמ) יְהֵא שְׁמֵהּ רַבָּא מְבָרַךְ לְעָלְמָא
וּלְעָלְמֵי עָלְמֵינָא יִתְבָּרַךְ וְיִשְׁתַּבַּח וְיִתְפָּאֵר וְיִתְרוֹמֵם וְיִתְנַשֵּׂא וְיִתְהַדָּר וְיִתְעַלֶּה
וְיִתְהַלֵּל שְׁמֵהּ דְקוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא. (אמ) לְעֵלְמָא מִן כָּל בְּרַכְתָּא שִׁירְתָּא
תְּשַׁבְּחָתָא וְנַחְמָתָא דְאִמְרִין בְּעֶלְמָא וְאִמְרוּ אָמֵן: (אמ) עַל יִשְׂרָאֵל וְעַל רַבְּנָן
וְעַל תַּלְמִידֵיהוֹן וְעַל כָּל תַּלְמִידֵי תַלְמִידֵיהוֹן דְעַסְקִין בְּאוֹרֵיתָא קְדֻשָּׁתָא. דִּי
בְּאַתְרָא הַדִּין וְדִי בְּכָל אַתְרָא וְאַתְרָא, יְהֵא לְנָא וְלַהוֹן וּלְכוּן הֵנָּה וְחֶסְדָּא וְרַחֲמֵי
מִן קֳדָם מְאָרֵי שְׁמַיָּא וְאַרְעָא וְאִמְרוּ אָמֵן: (אמ) יְהֵא שְׁלָמָא רַבָּא מִן שְׁמַיָּא,
חַיִּים וְשֹׁבְעֵי וְיִשׁוּעָה וְנַחֲמָה וְשִׁיזְבָּא וְרַפּוּאָה וְגִאֲלָה וְסִלְיַחָה וְכַפְרָה, וְרוּחַ
וְהַצְלָה לְנוּ וּלְכָל עַמּוּ יִשְׂרָאֵל וְאִמְרוּ אָמֵן: (אמ) עוֹשֵׂה שְׁלוֹם בְּמִרוֹמָיו הוּא
בְּרַחֲמָיו יַעֲשֵׂה שְׁלוֹם עֲלֵינוּ וְעַל כָּל עַמּוּ יִשְׂרָאֵל וְאִמְרוּ אָמֵן: (אמ)

הַשְּׂכֵבָה לְאִישׁ: אֲשֶׁרֵי אִישׁ יֵרָא אֶת יְהוָה בְּמִצּוֹתָיו חֲפִץ מְאֹד: הַמְרַחֵם עַל
כָּל בְּרִיּוֹתָיו הוּא יְחוּם וְיַחְמוֹל וְיִרְחֵם עַל נַפְשׁ, רוּחַ וְנִשְׁמָה שֶׁל (פב"פ). רוּחַ
יְהוָה תְּנִיחָנוּ בְּגַן עֵדֶן: דְּאַתְפְּטֵר מִן עֲלְמָא הַדִּין כְּרַעוּת אֱלֹהָא מְאָרִיָּה שְׁמַיָּא
וְאַרְעָא. מְלַךְ מַלְכֵי הַמְּלָכִים בְּרַחֲמָיו יִרְחֵם עָלֵינוּ. וְיַחְמוֹל וְיַחְמוֹל עָלֵינוּ. מְלַךְ
מַלְכֵי הַמְּלָכִים בְּרַחֲמָיו יִסְתִּירֵהוּ בְּצַל כַּנְּפוֹי וּבְסִתְרָא אֱהֵלוּ לַחַזוּת בְּנוֹעַם
יְהוָה וּלְבַקֵּר בְּהִיבְלוּ. וְלִקְצֵן הַיָּמִין יַעֲמִידֵהוּ. וּמִנְחַל עֲדֵנּוּ יִשְׁקָהוּ. וְיַצְרֹר
בְּצִרּוֹר הַחַיִּים נִשְׁמָתוֹ. וְיִשִּׁים כְּבוֹד מְנוּחָתוֹ. יְהוָה הוּא נִחְלָתוֹ. וְיִלְוֶה אֵלָיו
הַשְּׁלוֹם וְעַל מִשְׁכְּבוֹ יְהִי שְׁלוֹם. כְּדַכְתִּיב: יְבוֹא שְׁלוֹם יְנוּחוֹ עַל מִשְׁכְּבוֹתֵם.
הַלֵּךְ נִכְחוֹ. הוּא וְכָל בְּנֵי יִשְׂרָאֵל הַשּׁוֹכְבִים עִמּוֹ בְּכָלֵל הַרְחָמִים וְהַסְּלִיחוֹת.
וְכֵן יְהִי רְצוֹן וְנִאֲמַר אָמֵן:

הַשְּׂכֵבָה לְאִשָּׁה: אֵשֶׁת חַיִל מִי וּמְצָא, וְרַחֵם מִפְּנֵינִים מִכְּרָה: שֶׁקֶר הַחֵן וְהַבֵּל
הַיָּפִי, אִשָּׁה יִרְאֵת יְהוָה הִיא תִתְהַלֵּל: תִּנּוּ לָהּ מִפְּרֵי יָדֶיהָ, וְיִהְיֶה לָּהּ בְּשָׁעֵרִים
מְעֻשִׂיָּה: הַמְרַחֵם עַל כָּל בְּרִיּוֹתָיו הוּא יְחוּם וְיַחְמוֹל וְיִרְחֵם עַל נַפְשׁ, רוּחַ וְנִשְׁמָה
שֶׁל (פב"פ). רוּחַ יְהוָה תְּנִיחָנוּ בְּגַן עֵדֶן: דְּאַתְפְּטֵר מִן עֲלְמָא הַדִּין כְּרַעוּת
אֱלֹהָא מְרִיָּה שְׁמַיָּא וְאַרְעָא. הַמְּלַךְ בְּרַחֲמָיו יְחוּם וְיַחְמוֹל עָלֵיהָ. וְיִלְוֶה אֵלֶיהָ
הַשְּׁלוֹם וְעַל מִשְׁכְּבָהּ יְהִי שְׁלוֹם. כְּדַכְתִּיב: יְבוֹא שְׁלוֹם יְנוּחוֹ עַל מִשְׁכְּבוֹתֵם.
הַלֵּךְ נִכְחוֹ. הִיא וְכָל בְּנוֹת יִשְׂרָאֵל הַשּׁוֹכְבוֹת עִמָּה בְּכָלֵל הַרְחָמִים וְהַסְּלִיחוֹת.
וְכֵן יְהִי רְצוֹן וְנִאֲמַר אָמֵן:

יתגדל ויתקדש שמה רבא. בעלמא די ברא כרעותה וימליך מלכותה. ויצמח פורקנה ויקרב משיחה. בחייכון וביומיכון ובחיי דכל בית ישראל. בעגלא ובזמן קריב ואמרו אמן: יהא שמה רבא מברך לעלם ולעלמי עלמאי: יתברך וישתבח ויתפאר ויתרומם ויתנשא ויתהדר ויתעלה ויתהלל. שמה דקודשא. בריך הוא לעלא (בעשי"ת ולעלא מכל) מן כל ברכתא ושירתא, תשבחתא ונחמתא, דאמירן בעלמא. ואמרו אמן:

על ישראל ועל רבנן ועל תלמידיהון ועל כל תלמידי תלמידיהון ועל כל מאן דעסקין באורייתא די באתרא הדין ודי בכל אתר ואתר יהא להון ולכון שלמא רבא הנא וחסדא ורחמי וחי אריכי ומזוני רויחי ופורקנא מן קדם אבוהון די בשמיא וארעא ואמרו אמן: יהא שלמא רבא מן שמיא וחיים טובים עלינו ועל כל ישראל ואמרו אמן: עושה שלום במרומיו הוא ברחמי ועושה שלום עלינו ועל כל ישראל ואמרו אמן:

תפלה על הנפטר לאחר הלמוד

לאיש: אנא ה' מלא רחמים אשר בידך נפש כל חי ורוח כל בשר איש, יהיה נא לרצון לפניך תורתנו ותפלתנו בעבור נשמת (פלוגי בן פלוגי) וגמול נא עמו בחסדך הגדול לפתח לו שערי רחמים וחסד, שערי גן עדן, ותקבל את נשמתו באהבה ובחבה. ושלח לו מלאכיד הקדושים והטהורים להוליכו ולהושיבו תחת עץ החיים אצל נשמות הצדיקים והצדקניות וחסידים וחסידות להנות מזיו שכנתך, ולהשביעו מטובך הצפון לצדיקים. והגוף ינוח בקבר במנוחה נכונה בחדוה ובשמחה ובשלום, כדכתיב, יבא שלום ינוחו על משכבותם הולך נכוחו. וכתיב, יעלו חסידים כבוד ירננו על משכבותם. וכתיב, אם תשכב לא תפחד ושכבת וערבה שנתך, ותשמר אותו מחבט הקבר ומרמה ותולעה. ותסלח ותמחול לו על כל פשעיו. כי אדם אין צדיק בארץ אשר יעשה טוב ולא יחטא. וזכר לו זכיותיו וצדקותיו אשר עשה. ותשפיע לו מנשמתו לרשן עצמותיו בקבר מרוב טוב הצפון לצדיקים, דכתיב, מה רב טובך אשר צפנת ליראיך, וכתיב, שמר כל עצמותיו אחת מהנה לא נשברה. וישכון בטח בדרך ושאנן מפחד רעה, ואל יראה פני גיהנם. ונשמתו תהא צרוכה בצרור החיים ולהחיותו בתחית המתים עם כל מתי עמך ישראל ברחמים, אמן:

לאשה: אנא ה' מלא רחמים אשר בידך נפש כל חי ורוח כל בשר איש, יהיה נא לרצון לפניך תורתנו ותפלתנו בעבור נשמת (פלוגית בת פלוגית) וגמול נא עמה בחסדך הגדול לפתח לה שערי רחמים וחסד, שערי גן עדן, ותקבל את נשמתה באהבה ובחבה. ושלח לה מלאכיד הקדושים והטהורים להוליכה ולהושיבה תחת עץ החיים אצל נשמות הצדיקים והצדקניות וחסידים וחסידות להנות מזיו שכנתך, ולהשביעה מטובך הצפון לצדיקים. והגוף ינוח בקבר במנוחה נכונה בחדוה ובשמחה ובשלום, כדכתיב, יבא שלום ינוחו על משכבותם הולך נכוחו. וכתיב, יעלו חסידים כבוד ירננו על משכבותם. וכתיב, אם תשכב לא תפחד ושכבת וערבה שנתך, ותשמר אותה מחבט הקבר ומרמה ותולעה. ותסלח ותמחול לה על כל פשעיה. כי אדם אין צדיק בארץ אשר יעשה טוב ולא יחטא. וזכר לה זכיותיה וצדקותיה אשר עשתה. ותשפיע לה מנשמתה לרשן עצמותיה בקבר מרוב טוב הצפון לצדיקים, דכתיב, מה רב טובך אשר צפנת ליראיך, וכתיב, שמר כל עצמותיו אחת מהנה לא נשברה. ותשכון בטח בדרך ושאנן מפחד רעה, ואל תראה פני גיהנם. ונשמתה תהא צרוכה בצרור החיים ולהחיותה בתחית המתים עם כל מתי עמך ישראל ברחמים, אמן:

ספר

תיקוני הזהר

דף היומי
מנוקד

מחולק ל-354
ימות השנה

חלק א'
תשרי- אדר

ספר

תיקוני זהר

דף היומי
מנוקד

א

מחולק
ל-354
ימות השנה

חלק א'
תשרי- אדר